

Overweging 5 februari 2004

Meditatie bij 1 Korintiërs 15, 12.16-20

Na veel zwoegen was het Paulus dan gelukt een gemeente in Korinte stichten. Het was de tijd van de broederschappen in de toenmalige wereld, een wereld die op zoek was naar nieuwe samenlevingsvormen.

De tempelstaten (zoals bijv. Jeruzalem) en de Griekse samenlevingsvorm van de stadsstaten waren vervangen door de kille organisatie van een groot Romeins Rijk. Volkeren waren verstrooid en een stad als Korinte was een smeltkroes van volkeren. Niet alleen Joden waren dus verstrooid.

Korinte was wel een bruisende smeltkroes van volkeren. Een havenstad op het kruispunt van zeeroutes. En aangezien de volkeren rondom de Middellandse Zee en in het Nabije Oosten een bijzondere aanleg hadden voor religie, was Korinte een vat van godsdienstigheid van allerlei soorten. En voor alles was blijkbaar ruimte en interesse.

Dat was nu precies de reden dat Paulus met zijn boodschap voet aan de grond kreeg, maar toen hij anderzijds zijn gemeente verliet om verder te missioneren, had hij zijn gat nog niet gekeerd of verontrustende berichten bereikten hem over dwaalleringen en ongewenst gedrag. Had men de boodschap wel goed begrepen?

Ook wij ontdekken langzamerhand dat we leven in een multiculturele samenleving en ook wij merken daarbij een grote diversiteit aan religiositeit. Ook nu merken wij een grote openheid en hang naar het mysterie. We willen ook wel eens horen wat andere godsdiensten ons te leren hebben. Misschien kent u in dit verband wel het programma reli-ruil van de IKON.

We zijn een beetje Korintiërs van de nieuwe tijd. Of dat goed of slecht is? Daarover hoor je verschillende gedachtes.

Maar laten we niet vergeten wat geschreven staat in wat de geleerden hebben aangewezen als de oudste kern van ons nieuwe testament en wel bij Paulus en dat is:

- Dat Christus is gestorven, volgens de geschriften en begraven
- Dat Hij is opgestaan, volgens de schriften en is verschenen.

Paulus brengt dat vandaag in herinnering bij die Korintiërs, die de weg kwijt zijn en de opstanding der doden ontkennen.

Want zegt hij scherpzinnig redenerend: als de doden niet verrijzen, is Christus dus ook niet verrezen. En verder fel betogend: dan is uw geloof waardeloos.

Ik denk nu dan aan de woorden van mijn oude pedagogiekleraar, die misschien voor mij wel door enkele woorden een wissel in mijn geloofsleven heeft omgegooid. Toen hij ze sprak, moet hij jonger geweest zijn dan ik nu zelf ben. Maar zei hij: tijdens een

wandeling op Texel kwam het voor mij vast te staan, dat als het leven alleen hier op dit ondermaanse te leven was, dan was het niet de moeite van het doen waard.

Hij kon in de schoenen van Paulus gaan staan en zeggen: als wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus hebben gevestigd, zijn we de beklagenswaardigste van alle mensen.

Onze redding zullen we hier niet vinden.

Amen.

Peter Werkhoven